

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 17.840 van 28 oktober 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 13 juni 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 5 september 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en van advocaat M. LECOMPTE loco advocaat Th. HERMANS en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Op 29 juli 2005 vraagt verzoekster de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 12 oktober 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 12 oktober 2005 dient verzoekster beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 9 januari 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Tegen voormelde beslissing van 9 januari 2006 dient verzoekster een beroep in bij de Raad van State.

Op 17 augustus 2007 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd Vreemdelingenwet).

Op 13 juni 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing ten aanzien van verzoekster waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Het dossier dat bij Dienst Vreemdelingenzaken bekend staat onder de naam N.O. (...) en nummer 5.788.654 bevat een kopie van een identiteitskaart dat het dossier vervoegt; de persoon die de huidige aanvraag om machtiging tot verblijf indient onder de naam N.O. voegt bij zijn aanvraag evenwel geen bewijs dat toelaat hem te vereenzelvigen met de titularis van voornoemd identiteitsstuk; gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschooning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.

“(…)”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de overschrijding van de redelijke termijn.

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing genomen werd na een termijn van 10 maanden na de indiening van de aanvraag, zonder dat hiervoor een aannemelijke uitleg werd gegeven zoals gevraagd door de Federale Ombudsman. Verzoekster is van mening dat de vereiste van redelijke termijn impliceert dat een bestuurlijke overheid voor een beslissing slechts die tijd mag nemen die nodig is om op zorgvuldige wijze met kennis van zaken te beslissen, rekening houdend met de complexiteit van de zaak en het gedrag van de bestuurde. Verder stelt zij dat zij op 17 augustus 2007 haar aanvraag indiende, dat zij acht maanden later, op 17 april 2008 nog steeds geen antwoord ontvangen had en klacht indiende bij de Federale Ombudsman en dat laatstgenoemde verzoekster op 1 juli 2008 liet weten dat, ondanks uitdrukkelijk verzoek van zijnentwege tot het meedelen van een reden voor de lange duur van verwerking, er geen antwoord was geformuleerd door verwerende partij. Verzoekster laat dan ook weten dat op basis daarvan verzoeksters klacht bij de Federale Ombudsman gegrond verklaard werd, hetgeen haar inziens ontegensprekelijk impliceert dat in het dossier van verzoekster de redelijke termijn werd overschreden. Verder gaat verzoekster nog in op de te onderzoeken aspecten bij overschrijding van de redelijke termijn.

Verzoekster geeft niet aan welk belang zij er bij heeft deze schending aan te voeren, of nog, welk nadeel haar zou zijn berokkend door het verstrijken van de hierboven aangehaalde periode van tien maanden sinds de indiening van de aanvraag. Een eventuele schending van de redelijke termijn kan hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou

ontstaan in hoofde van verzoekster, die heel die tijd illegaal op het Belgische grondgebied verbleef (RvS 5 maart 2007, nr. 168.530). Verzoekster heeft geen belang bij het middel.

Het eerste middel is onontvankelijk.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, zoals volgt uit artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd Vreemdelingenwet) en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit artikel 97 van de Grondwet.

Verzoekster wijst erop dat de bestreden beslissing stelt dat de echtgenoot van verzoekster geen identiteitsdocument aan zijn regularisatieaanvraag toevoegde dat toeliet hem te vereenzelvigen met zijn dossier gekend op Dienst Vreemdelingenzaken. Zij is van mening dat de bestreden beslissing niet aan de vereisten van de motiveringsplicht voldoet en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd. Verder geeft verzoekster een toelichting dat de vereenzelviging van de persoon die de aanvraag indiende aan het identiteitsstuk perfect kon worden gemaakt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat artikel 97 van de Grondwet bepaalt dat “*Alleen Belgen kunnen minister zijn*”, waardoor de schending ervan in casu, zijnde een beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis Vreemdelingenwet, niet dienstig kan worden aangevoerd.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, aangezien zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Zij heeft dan ook geen belang bij het invoeren van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht. De toetsing van de formele motivering brengt in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich mee. In wezen voert verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal dan ook verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit artikel 9, tweede lid Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een machtiging, om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9 bis § 1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9 bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig (nieuw) artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag tot machtiging tot verblijf als niet-ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsstuk, hetzij van de motivering die toelaat verzoekster vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9 bis § 1 Vreemdelingenwet. Dit is het determinerend motief.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat de aanvraag van verzoekster niet vergezeld ging van een kopie van een identiteitsdocument. Dit gegeven wordt niet door verzoekster betwist. Evenmin betwist verzoekster dat zij geen geldige verschuiving heeft meegedeeld aan de administratie voor de afwezigheid van dit stuk. Verzoekster stelt enkel dat de stukken die haar echtgenoot heeft aangebracht ten tijde van de aanvraag tot machtiging tot verblijf toelaten hem te vereenzelvigen met de kopie van zijn identiteitskaart die zich in het administratief dossier bevindt.

Verzoekster brengt geen kritiek in tegen dit determinerend motief dat de bestreden beslissing op zich draagt. Haar kritiek op de bestreden beslissing is derhalve niet pertinent en aldus overmatig en kan de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantasten.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoekster de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Verzoekster stelt dat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkende mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden, terwijl de bestreden beslissing buiten de redelijke termijn genomen werd omdat haar echtgenoot geen identiteitsdocument aan zijn regularisatieaanvraag toevoegde dat toeliet hem te vereenzelvigen met zijn dossier gekend op Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster licht opnieuw toe waarom zij van mening is dat de beslissing buiten elke redelijke termijn werd genomen en geeft een toelichting omtrent de ontvankelijkheid van haar aanvraag gezien de door haar aangevoerde buitengewone omstandigheden om haar toe te laten haar aanvraag vanuit België te doen.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Waar verzoekster verder argumenteert over de redelijke termijn wijst de Raad op wat dienaangaande uiteengezet werd naar aanleiding van het eerste middel en waar verzoekster ingaat op de buitengewone omstandigheden wijst de Raad er nogmaals op dat uit de bepaling van artikel 9 bis Vreemdelingenwet volgt dat de vreemdeling over een identiteitsdocument dient te beschikken om een aanvraag tot machtiging tot verblijf te kunnen doen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Gezien de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet werd voldaan, wat door verzoekster niet wordt betwist, kon verweerder besluiten tot onontvankelijkheid van de aanvraag en diende hij zich niet uit te spreken over de door verzoekster aangebrachte buitengewone omstandigheden.

Verzoekster toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de minister, namelijk het feit dat de documentaire ontvankelijkheidsvereiste voor de aanvraag niet vervuld is, niet correct zijn noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Verzoekster maakt een schending van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht en twintig oktober tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,

rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De griffier,

M. DENYS.

De voorzitter,

J. CAMU.